

Březová Lada – Makroobjektivem. Foto jak padne, tak padne.

Sedíme s manželkou ve vlaku a po chvíli družného hovoru s panem Skalickým přeseďme na jiné sedadlo. Přistupují děti a jeho synek bude mít vhodnější společnost. Sedíme a mlčíme. Pozorujeme krajinu, jak ubíhá za okny vlaku. Je tam stále co vidět. Já si promítám úzké profily železniční trati mezi skalami, které jsou nyní obrušovány, odstraňovány a přikrývány železným pletivem. Čisté řezy do kamene bijí do očí. Kdoví, jak to bude za 10 a více let. Vzpomínám si na staré pohlednice, fotografie z dob, kdy se tato železnice budovala.

Vimperské nádraží nás obdaří skoro dvacetiminutovou zastávkou. Počasí se protrhlo a milý vláček přes všechnu jeho přítulnost rachotí zvukem stále běžícího motoru. Vyjdeme ven. Železniční svršek a jeho okolí, všechno je to zlito nějakou chemií. Žlutošedá přítomnost uschlých rožců rolních a vrbovek. Jen u paty budov se rozprostírá úzký pás srhy, mléče a snad pcháče. A v tom suchu drobný pohyb. Malá, nenápadná marše obecná ve dvou exemplářích. Neuvěřitelné.

Cesta pokračuje na Kubovu Huť. Jsme tam. Souprava zastaví u železniční kolny se stěnami pokrytými drážními relikviemi. V řidnoucí mlze je to obrázek jak z dětského kolejiště. Stejně jako zmiňované drážní příslušenství mizící v mlze historie. A kus dál ze země roste olbřímí samorost. Napadá mě trifid. Jenže tady je ramen více. Přemýšlím o tom, jaký to musel být strom a jaký měl osud. Nyní stojí jako hnát v lidské živé kostnici. Za ním mocný stůl ze žlutavých trámů pro turisty – návštěvníky. Kus krásného dřeva, které by člověk rád pohladil a hýčkal, leží tu připraven pro upoceně zadky.

Náš houf se pohnul. Jen tak tak jsme nezašlápli páskovku keřovou. Její výstup mezníku označujícího dosažených 1000 m.n.m. jí mohl být osudným.

Cestou z obce do kopce míváme sjezdové lyře zatnuté do plotu a ozdobené siluetou kola s beranovitými řidítky. Ohlédnu se po tom kole zapomenutých dětských snů a pouštím tu myšlenku z hlavy. Silnička mívá telekomunikační věž a dostáváme se na asfaltový povrch. Bude to bída, říkám si. A tak sleduji okraje zarostlé travinou, devětsilem a bršlicí. Spodek velkých listů je bez zajímavých nálezů. Vršek je hojně osídlen vlahovkou narudlou. Sláva. Zeleň listů je občas ozdobena přítomností pěnodějky červené.

V průseku mezi stromy, v místě zvaném Střecha, se objevil protější svah Basumského hřbetu a Pažení. Vrchol vidět pro mlhu nebylo. Možná tam ani nebyl.

Čím více jsme zacházeli do lesa, tím více přibývalo chrobáků lesních. Různých velikostí a barevných variet. Někde smrkový porost ustoupil od cesty. Jinde se zase přimknul ke stužce lesní cesty.

Znenadání se objevil drobný zásek mezi stromy a v něm pod sedlovou stříškou krčící se Markétina studánka. S několika barevnými hrnečky na malé půdičce.

Někde tady jsem také zpozoroval první černé nosatce, klikorohy. Hráli se na prodírajícím se sluníčku skrze mlhu společně s kovaříky. Vrchol Obří hory byl takřka dosažen.

Skoro jednotvárné nálezy zpestřilo pozorování tesařika rudého a hojně se objevili páteříčci lesní. Nenápadný brouk, jakoby nedomrlý, ale přitom dravec podivný.

V jednom místě, v rozsáhlých vyjetých kolejích a zavodněném příkopu panoval pohyb. Tmavě zbarvení pulci ropuchy obecné. Zajímavý nález, kam až se tento druh dokáže vmáčknot.

Předchozí déšť krásně omyl drobné rostlinky. Na focení mechů čas nebyl. Ale krásně tvarovaným lístkům pstročku dvoulistého nešlo odolat.

Potom přišla lomenice a cesta se stočila na Šeravskou Huť. Zde krátký výklad k sklářským hutím. Už jsme tu kdysi byli a znám to tam, a tak jsem se na chvíli schoval do lesa. V hromádce zde ležel kousek čistého křemene. A po chvíli byl ze smrkového lesa přinesen kus křemičité taveniny.

Kovařík zelený

Na přibývajícím sluníčku jsem se věnoval hmyzímu společenstvu květnaté loučky. Dominovaly v ní barvou žluté květy pryskyřníku. Občas se z polovysoké trávy zvedl nemotorný chrobák lesní, aby za hlasitého letu zapadl někam dál. A všechno se to opakovalo. Všiml jsem si, že tito velcí bruchouni ukončí svůj let nedaleko jiného kolegy. Můj zájem je znepokojil, a tak se ukryvali ve vysoké trávě. Údajně tu bývala, nyní ukryta v louce pod zemí, sklářská huť.

Bylo to také jedno z prvních míst, kde jsem se mohl zastavit nad několika zástupci dvoukřídlého hmyzu. Spatřil jsem pohyblivou nádhernou pestřenku (*Epistrophe melanostoma*). Po vyhodnocení fotografií v domácím prostředí jsem zjistil, že objektivem fotoaparátu byla zachycena méně častá, černošklá pestřenka (*Cheilosia vicina*). A při úplném odchodu z prostředí louky u Šeravské Huti jsem zaznamenal jiný druh pestřenky se čtyřmi žlutými skvrnami. Snad rodu *Xylota*. V každém případě z ní mám radost.

Po nějakém ušlém úseku byl zpozorován v zavodněných kolejích po lesní technice shluk drobných pulců. Celkový vzhled a tečkované břicho nasvědčuje přítomnosti skokana hnědého.

Chrobáků cestou neubývalo. Děti mě upozornily na jeden zvláště veliký kousek, který byl druhem *Geotrupes stercorarius*.

Na stvolu trávy jsem měl možnost vidět běžníka dvoupruhého a kousek dál zajímavou skákavku nosatcovou s velkým zadečkem a silnými nohama. I přes svou robustnost je čilá a dovede se šikovně ukrývat. Nález lovčíka hajního mě příliš nepřekvapil. Spíše naopak. Choval se odvážně. Přes všechn spěch a rejdnění okolo jeho maličkosti snesl velké oko objektivu před sebou.

Na lesní silnici jsme našli přejetou užovku obojkovou, na které hodovalo devět chrobáků lesních. Velmi intenzivně. Z některých částí plazího těla zůstala pouze kostěná páteř.

Na cestě mě též překvapil výskyt velkého, červeného mravence horského (*Manica rubida*). Lesklý, hnědočervený zadeček, úzké tělo a podivná velikost, to vše říkalo: nesahat! Kousek dál se na cestě pachtí svinule šestipásá. Dobrý výkon za pichlavého slunce.

Od zrestaurovaného křížku, ukrytého v porostu, jsme se dostali z lesa a před námi se odkryl pohled na rozlehlou pláň, kde se kdysi rozprostírala osada Březová Lada. Nešlo si nevšimnout v louce a silničních příkopech tmavých květů zvonečníku černého. Byl tu všude.

Po dosažení cíle naší cesty a zastavení s výkladem p. Skalického na dřevěném mostě před Teplou Vltavu jsme pokračovali do zaniklé obce Polka. Při cestě jsem si všiml modravých květenství vlčího bobu.

Den se oteplil a měli jsme možnost spatřit některé zástupce denních motýlů. Asi nejbarevnějším byl modrásek jehlicový. Při cestě byla na rostlinách poblíž penzionu k pozorování leskle černá pilatka se žlutými skvrnami. A také okřídlený mravenec rodu Camponotus.

Polka – kříž a šeřík

Cestou podél vodního náhonu k malé vodní elektrárně byl pomyslný seznam motýlů rozšířen o okáče pýrového. Provokoval, ale nechal se vyfotit. Nepřehlédnutelný okus stromu usvědčil z přítomnosti bobra evropského. Na břehu tiše, ale rychle plynoucí vody jsem si všiml žlutuchy orlíčkolisté s nápadným růžovo-bílým květenstvím. Mnoho jí tam nebylo, ale nápadným květenstvím a výškou čněla nad ostatní rostliny.

Zaujaly též hvězdicovitě rozprostřené, mohutné kořeny pařezů jehličnatých stromů. Velmi letným pohledem by se dalo odhadnout jejich stáří na 80 až 100 let. Na průřezu pařezů a rozložení letokruhů by se dalo usoudit na rovnoměrné osvětlení a bohaté zásobení vodou.

Hnán zvědavostí, podíval jsem se do mapového podkladu z šedesátých let minulého století. Byly tam zapojeny do lesního porostu. Bohužel na současné letecké mapě asi dlouho nevydrží. Kdo je popíše? J.E.Ch. už nežije a cedule

jako zaniklé obce nemají. Oko běžného člověka – putovníka turistického o ně neškobrtne.

Potom již následovala zajímavá prohlídka malé vodní elektrárny vybavené stroji žijícími svým životem od počátku 20. století. A následoval závěrečný kvap převážně smrkovým lesem na železniční stanici v Horní Vltavici.

05.06.2022

